

ILI: (tapsikol) Istenem, beh jó lesz. (Összesimulnak mind.)

GROFNÉ: (jóságosan)

Ugy, kicsi testvérek, szeressétek egymást,
Testvérek testvérek szeretni nem szégyen . . .
Mert ne feledjétek: mind testvér az, akit
Az édes anyaföld ringatott ölében!

(Függöny, vége.)

NAGY HÁBORU.

Csirípp-csirípp veréb urfi

Ugyan hová készül?

Minek borzolta föl tollát

Olyan nagy vitéziül?

Hova ugrál ágról-ágra

Olyan berzenkedve,

Mintha mindenkit bekapni

Volna máma kedve.

Csirípp-csirípp Jutka, Pakó,

Nagy dolog lesz itt ma,

Háborút üzent a hernyök

Tarka birodalma,

Megakarják enni, rágni

A virágot, fákát,

— Na, de adunk mi nekik, hogy

Még olyat se láttak.

Andor bácsi.

Köszöntök.

ANYÁNAK.

Kukuk-kukuk: édesanya

Nevednapja van ma,

Bemosolyog a szobánkba

Rózsás pitymallatja!

— Rózsás pitymallatja

A szeretet fénye

Itt mosolyog, itt nevet a

Szívünk közepébe!

APÁNAK.

Hát te neked édesapám

Mit kívánjak már ma,

— Ne szántson a homlokodon

Bú, baj paripája!

Oh, beérjük kis kenyérrrel

S ha baj van a fával

Jere közénk, melegedünk

Lelked sugarával!

Andor bácsi.

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök Igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában

Ámen.

Dani bá hezszólásai.

Ugy rejajött a feredés erre a hejtelen urfira, hogy mondom mán bétötöm a kedvét s elmenyek velle valami vizenyeges herré, met nekem sem igen ártana, ha megloccsantom egy cseppet magamot 'sze mahónap meghájlad az ember ebbe a rekkenő üdőbe. Csak — mondom — megkénék elsőben tapasztalni, hogy vóna-e valami ojanféle szegelika ennek a szegedi nagy víznek, amijiken nyugodtan lehet az ember a fehérsnépektől? Met nem akarnám, hogy megbotránkoztassam őket a testületemmel.

Jól van, jól van — aszongya az urfi — ne sokat bölcselkedjék kijed, csak jőjjön s osztáng ha odaérünk, akkor megtapasztalhassa a körülményeket. — Hát mennyünk mondom, s aval elindulánk. Ugy vót, hogy az invecső ódalról muteres csónakkal menyünk átál a tussó felire, met az urfi mióta malacot nyert a kugliversenyen, attól fogvást nem igen szereti a gyalogjárást. Belé es heppenünk istálom a muteres csónakba s akkor veszem észre, hogy vagyunk vagy huszan a csónakba s abból es a legtöbb fehérsnép.

Hinnye — mondom — be rosszkor jövének. 'Sze hogyha ezek mind átaljőnek, akkor semmi sem lesz a feredésből.

Mán métt ne lenne — aszongya az urfi — tám szégyellős kijed? Vaj tám attól fél, hogy megcsudáják a természettyit? Ne tréfálódzék — mondom — az urfi, jobb, ha visszafacsarodunk.

De biza mán késő vót istálom, met hirtelennyibe meg libbent a csónak, valami rotynogni kezdett az assó részibe s egy szempicere ugy neki vetemedett, hogy azt hittem abba hejbe belényuvad a vízbe az egész társaság. „Jaj Szűz Mária — mondom — csak most segély!” Mikor a közepe tájékán vótunk a víznek, esment meglibbent a csónak büteje s én erre jedtembe ugy belékapaszkodtam a mellettem való női hógynék az akusztikájába, hogy a szegény szinte belé kót a szorítottásba s ojan éktelenül kezdett rikójtózni, mind a házinyul mikor a ló reja lépik. No — gondoltam — ne félj muteres csónak, met én mincsább, hogy még egyszer beléd üjjelek, inkább sohasem feredem többet. A nagy kénlódások után osztáng átál érkezünk a tulsó martra, de (hogy a suj ette vóna meg a muteres csónakját) még aval sem vót vége a veszedelemnek. Met istálom, ahogy kiléptünk a száraz földre, abba a hejbe közre vettek a fehérsnépek s ojan csirikolást csaptak, hogy majd elsijedtem szégyeltembe. Hogy ők fel vannak háborodva, hogy e szemtelenség, hogy e nem járja, hogy én hogy vettem azt a bátorságot, hogy az a női hógynék egy tisztességes női hógynék, hogy ők majd szólnak az Elemérnek s hogy egyáltalán satöbbi. Szerencsére osztán odakerekedett az urfi valahonnét s elhívott közüllik, met aszongya neki kénék látni a feredésnek. Elig menyünk arrébbacska s hát látom, hogy valami teméntelen rakomány igen-igen szorcsog a vizmartján. Hinnye — mondom — netene. Hát a mi a suj? Tám krokogyélus, vaj tekenyősbéka? — Ó be bugyuta kijed — aszongya az urfi — hát nem lássa, hogy egy terjedelmes női hógynék fekszik ott feredő gunyába?

Jaj — mondom — hogy a feteke fergeteg lepje bé, tám csak nem?

Pedig biz az ugy vala istálom, ahogy az urfi mondá. Akkor veszem észre, hogy az egész víz martja teli van fehérsnéppel s férstival, egyik a vízbe, másik a füvénybe s még annyi szemérmetség sem látszott rajtik mind egy körömfetekéje.

No — aszongya az urfi — ne sokat szokotalódjék kijed. Jőjjön inkább s készülődjünk fel a feredésre.